

РЕШЕНИЕ

№ 925

гр. София, 16.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 10.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **11113** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, вр. с чл. 267, ал.2, т.5 от Данъчно-осигурителния кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Д., срещу Решение № ПИ-359/30.10.2020г. на директора на ТД на НАП - С., в частта, с която е оставена без уважение, като неоснователна, жалба с вх. № 53-06-8778/20.10.2020г. по описа на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0008381/16.10.2020г., издадено от Б. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Жалбоподателят твърди, че абсолютната 10-годишна давност за установените му задължения за 2009г. изтича на 31.12.2019г., а за тези за 2010г. – на 31.12.2020г. За задълженията за 2009г., 2010г. и 2011г., установени с ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/18.11.2011г. твърди, че са погасени с изтичането на обща петгодишна давност, след прекъсването на давността, на основание чл. 172, ал.2 ДОПК, с Постановление № 5998/2012/000067/08.07.2015г, с което според него е извършено действие по принудително събиране. Не претендира разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да я отхвърли като неоснователна по мотиви изложени в решението на директора на ТД на НАП С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“ срещу жалбоподателя [фирма] е образувано изпълнително дело №22120005998/2012 г. с общ размер на задълженията от 389 621.21 лв. към 22.10.2020г. и е издадено Съобщение за доброволно изпълнение №0060-000001/29.02.2012 г., връчено на дружеството на 28.01.2013 г. С издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №5998-000007/26.11.2012 г. и с изх. №5998-000008/11.12.2012 г. са присъединени подробно описани задължения по образуваното изпълнително дело, като разпорежданията са връчени на управителя на 28.01.2013 г.

С разпореждане изх. № 5998-000008/11.12.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. към изпълнителното дело са присъединени публичните вземания установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011г. – Д., ДОО, НЗОК, УПФ и ФГВРС.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5998/2012/000067/08.07.2015г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление в 29 търговски банки в страната, както и заповед върху ценни книжа; държавни, налични и безналични за обезпечаване на вземанията, установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011г. на ТД на НАП С. и други публични вземания на [фирма].

На 15.09.2020 г. от [фирма] ЕИК[ЕИК] е постъпила молба за с вх. №0200022-000-0417178/15.09.2020 г. с искане за погасяване на публични вземания поради изтекла погасителна давност на задължения, установени с ревизионен акт № [ЕГН]/18.11.2011 г. за периода 21.10.2003 г. - 31.05.2011 г., като задълженото лице сочи, че за задълженията за 2009 г. е изтекла абсолютна давност, а за тези от 2010 г. и 2011 г. е изтекла обща погасителна давност.

С Разпореждане с изх. №С200022-137-0008381/16.10.2020 г. са погасени задължения в размер на 745.38 лв. за период 01.01.2007 г. - 31.12.2008 г., а за задълженията, установени с РА №[ЕГН]/ 18.11.2011 г. за период 01.01.2009 г. - 31.12.2011 г. в размер на 102 410.92 лв. е постановен отказ за погасяване по давност. За да постанови този отказ, публичният изпълнител при ТД на НАП С. приема, че за задълженията за периода 01.01.2009 - 31.12.2009, 01.01.2010 -31.12.2010 и за периода 01.01.2011 - 31.12.201 г., установени с посочения РА, тъй като давността е спряна, на основание чл. 172. ал.1 ДОПК с налагане на обезпечителни мерки с П. с изх.№5998/2012/000067/08.07.2015 г. и към датата на издаване на разпореждането не е налице изтекъл абсолютен давностен срок, тъй като последният започва да тече 01 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публично задължение.

Разпореждането е връчено на адресата си на 19.10.2020г. и е обжалвано по реда на чл. 266- 267 ДОПК с жалба вх. №53-06-8778/ 20.10.2020 г. по описа ТД на НАП С. пред директора на ТД на НАП.

С Решение № ПИ-359/30.10.2020г. директорът на ТД на НАП – С. е приел за правилни изводите на публичния изпълнител, че давността е спряна с налагането на обезпечителни мерки с П. №5998/2012/ 000067/08.07.2015 г. съгласно чл. 172. ал. 1. т. 5 от ДОПК, поради което към момента на издаване на атакуваното разпореждане същата не е изтекла. Предвид гореизложеното и на основание чл. 226. ал. 1 ДОПК, публичният изпълнител правилно и законосъобразно е издал Разпореждане изх. №С200022-137-0008381/16.10.2020г., с което е разпоредено, че принудителното

изпълнение не се прекратява поради изтекла погасителна давност за задължения произтичащи ревизионен акт № [ЕГН]/ 18.11.2011 г. в общ размер на 102410,92лв. за периодите 2009г., 2010г. и 2011г.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, при извършената служебно проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че същата е допустима - подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 268 ДОПК и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. В случая публичните задължения на оспорващия произтичат от установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011г. Д., ДОО, НЗОК, УПФ и ФГВРС за 2009г., 2010г. и 2011г. Няма спор, че задълженията не са платени.

В разпоредбата на чл. 168 от ДОПК лимитативно са изброени способите за погасяване на публичните задължения, един от които е и изтичането на давностен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл.172, ал.1, т.5 ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки. В случая, за изпълнение на задълженията на [фирма], установени с РА № [ЕГН]/18.11.2011г. са наложени обезпечителни мерки с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 5998/2012/000067/08.07.2015г. С налагането на мерките, на основание чл. 172, ал.1, т.5 ДОПК, е спрял давностният срок за погасяване на задължението.

Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК. с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Поради спирането на давностния срок с налагането на обезпечителни мерки не може да се приеме, че с изтичането на срок от пет години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят задълженията по посочения РА за 2009, 2010 и 2011г. те са погасени. По тази причина приложимата разпоредба е чл. 171, ал. 2 от ДОПК. В конкретния случай публичните задължения за 2009г. са били дължими 2010г., следователно давността започва да тече от годината следваща 2010г. т.е. от 01.01.2011г. и изтича на 31.12.2020г. Задълженията за 2010 г. са дължими 2011г., следователно за тях давността започва да тече от 01.01.2012г. и изтича на 31.12.2021г. Задълженията за 2011г. е трябвало да се платят през 2012г., следователно за тях давността започва да тече на 01.01.2013г. и ще изтече на 31.12.2022г.

Следователно към момента на издаване на обжалваното Разпореждане с изх. № С200022-137-0008381/16.10.2020г. вземанията на жалбоподателя за 2009г., 2010г. и

2011г., установени с посочения РА, не са били погасени по давност и не са били налице предпоставки за отписването им по давност. На основание чл.142, ал.1 АПК, вр. с пар 2 от ДР на ДОПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

В чл.142, ал.2 АПК, е предвидено, че установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В случая към този момент за вземанията за 2009г. е изтекла абсолютната 10-годишна давност на 31.12.2020г., поради което в тази част обжалваното разпореждане на публичния изпълнител следва да бъде отменено и преписката върната на административния орган за отписване на задълженията като погасени по давност.

В останалата част, относно установените с РА задължения за 2010г. и 2011г., разпореждането е законосъобразно, а обжалването като неоснователно следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от жалбата в размер на 200 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, I отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-359/30.10.2020г. на директора на ТД на НАП - С., в частта в която е отхвърлена жалба с вх. № 53-06-8778/ 20.10.2020г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0008381/16.10.2020г., издадено от Б. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. в частта, в която не е прекратено поради изтекла давност събирането на вземанията му за публичните задължения за 2009г., установени с ревизионен акт № [ЕГН]/18.11.2011г.

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С200022-137-0008381/16.10.2020г., издадено от Б. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в частта, в която не е прекратено поради изтекла давност събирането на вземанията му за публичните задължения за 2009г. установени с ревизионен акт № [ЕГН]/18.11.2011г.

ВРЪЩА преписката в тази част на публичния изпълнител при ТД на НАП С. за ново произнасяне при спазване на дадените в решението задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение № ПИ-359/30.10.2020г. на директора на ТД на НАП - С., в частта, с която е оставена без уважение, като неоснователна, жалба с вх. № 53-06-8778/ 20.10.2020г. по регистъра на ТД на НАП С., срещу Разпореждане с изх. № С200022-137-0008381/16.10.2020г., издадено от Б. И. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. в останалата част относно публичните задължения на дружеството за 2010г. и 2011г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: